

บรรณานุกรม

๑. ภาษาไทย

ก. ข้อมูลปฐมภูมิ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๒๕๐๐.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

๖. ข้อมูลทั่วไป

(๑) หนังสือ

จำเนียร โชติช่วง. อ. ๕. ใน ทศนาพร พุ. “บทกวีพนักงานองค” การสะพานปลาต “นโยบายการ
แปรรูปรัฐวิสาหกิจ”, ๒๕๔๕.

ธนวดี บุลลือ, การสื่อสารเพื่อการพัฒนาชาวเขา, กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์ (๒๕๓๘).

ชนิด อยู่โพธิ์, อานิสงส์ตีส ๕, พิมพ์ครั้งที่ ๒, กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนศิwap จำกัด, ๒๕๒๕.

.....**อานิสต์ศิลป์ ๕. กรุงเทพมหานคร มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๒๕๓๕**

รณ แก้วโอภาส. ศาสนาโลก. กรุงเทพมหานคร: หจก. เอ็มไทร์ดิง, ๒๕๔๒.

บุญเลิศ ศุกคติก. การสื่อสาร: โครงสร้ างและหน้ าที่ส่ ่งตอบ. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์ ์ การพิมพ์ ์
๒๕๒๓.

ประมะ สตะเวทิน. การสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์, ๒๕๕๑.

ประยูร อาษานาม. คู่มือวิจัยทางการศึกษา. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ๒๕๔๑.

ประเวศ วะสี. “คำนำเสนอ” ใน เอกวิทย์ ณ ถलग (บรรณาธิการ). **มองอนาคต : บทวิเคราะห์**
เพื่อการปรับเปลี่ยนทิศทางในสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้ง
 แอนด์พับลิชชิง จำกัด, ๒๕๓๘.

ประสาท หลักศิลา. ชุมชนชน. กรุงเทพมหานคร : มติชน, ๒๕๔๑.

พระครูประดิษฐ์วราธรรม. ประวัติวัดนารายณ์บุรีประดิษฐ์. (พระยาปลา) กรุงเทพมหานคร
กรุงเทพมหานคร : มิตรสัมพันธ์การพิมพ์, ๒๕๔๓.

พระเทพเวที (ประยุทธิ์ ปยุตฺโต). พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์. กรุงเทพมหานคร :
 ด้านวิชาการพิมพ์, ๒๕๓๑.

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). **พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๐.

—————. **พระพุทธศาสนาพัฒนาคนและสังคม**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง, ๒๕๔๐.

—————. **พุทธธรรม** (ฉบับเดิม). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ๒ ดวง, ๒๕๔๔.

พระราชวรมณี (ประยูร ปยุตฺโต). **ปรัชญาการศึกษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๐.

พระโสภณมหาเถระ (มหาสี สยามค) ोजना. วิปัสสนาญ. พระพรหมโมลี (สมศักดิ์ อุปสโม) ตรวจชำระ. กรุงเทพมหานคร: หจก. ซีเอไอ เซ็นเตอร์, ๒๕๔๘.

พัชรีย์ เชยจรรยา และคณะ. **แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

พีระ จิระโสภณ. **หลักและทฤษฎีการสื่อ**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช , ๒๕๒๕.

มหามกุฏราชวิทยาลัย. **มงคลต่อที่ปณี แปล เล่ม ๒** . กรุงเทพมหานคร : มหามกุฏราชวิทยาลัย , ๒๕๓๕.

—————. **ธัมมปัทมสูตร ภาค ๑ เรื่องสัญญาชัย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

—————. **วิสุทธิมรรคแปล ภาค ๑ ตอน ๑** . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย , ๒๕๒๓.

ยุวัฒน์ วุฒิเมธี. **หลักการพัฒนาชุมชนและหลักการพัฒนาชนบท**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ไทยอนุเคราะห์, ๒๕๒๖.

เริงชัย หมั่นชนะ. **จิตวิทยาพื้นฐาน**. (ตะวันตกและพระพุทธศาสนา) . กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ๒ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๐.

วระวีรณ ประกอบผลหลักและทฤษฎีการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ๒๕๒๕.

วารีญา ภาณุตานนท์ ๒ ณ มหาสารคาม. **จิตวิทยาพุทธศาสนา** . กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ๒ ชีวภีพัฒน์, ๒๕๔๔.

วิภาพร มาพบสุข. **จิตวิทยาทั่วไป** . กรุงเทพมหานคร: สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต เทคนิครุงเทพ, ๒๕๔๒.

วุฒิชัย จ้านง. **พฤติกรรมและการตัดสินใจ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ๒ โอเดียนสโ, ๒๕๒๓.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. ทฤษฎีสังคมวิทยา : เนื้อหาและแนวการใช้ประโยชน์เบื้องต้น.

กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐.

สำนักงานคณะกรรมการสัทธิแห่งชาติ. “รายงานการสำรวจสื่อมวลชน โทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๖.

๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕”, กรุงเทพมหานคร.

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. การสื่อสารกับสังคม. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , ๒๕๓๓.

สุรวิทย์ ไกการภิรมย์. การวิจัยทางการศึกษา. ลพบุรี ฝ่ายเอกสารการพิมพ์ สถาบันราชภัฏเทพสตรี , ๒๕๔๖.

เสาวคนธ์ สุดสวาท. สังคมวิทยาชนบท. กรุงเทพมหานคร : คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.

เสาวรีย์ ตะโพนทอง . “ พฤติกรรมกรรมการนำศีล ๕ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ของนิสิตนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษารัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร”. รายงานการวิจัย . กรุงเทพมหานคร : การประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ ๔๓ : สาขาศึกษาศาสตร์ สาขาส่งเสริมและนิเทศศาสตร์เกษตร สาขาสังคมศาสตร์ สาขาเศรษฐศาสตร์ สาขาบริหารธุรกิจ สาขามนุษยศาสตร์ สาขาเกษตรศาสตร์, ๒๕๔๘.

(๒) บทความวารสาร

สมเดช รั้งสีวิวัฒน์. “การใช้ตัวเองเป็นสื่อในการ ” พัฒนาสังคม. ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๑๐ . (มกราคม-กุมภาพันธ์, ๒๕๒๕)

(๓) วิทยานิพนธ์

กาญจนา จิตต์สุพร. “ศึกษาความรู้ความเข้าใจและทัศนคติในการปฏิบัติศีลห้าของนักเรียน ในโรงเรียนขยายโอกาสสังกัดกรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต . บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๕.

จำเนียร โชติช่วง . (๒๕๑๕). อธิบายใน ทศนาพรพุทธมณฑลคตินักงานองค การสะพานปลาต ธิบายการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ” วิทยานิพนธ์ ธิปศาสตรมหาบัณฑิตสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ๒๕๔๘.

จุฑาภรณ์ ธิเอื้อพันธ์. พฤติกรรมการรับ ธิวสารการพัฒนาชุมชนของประชาชนในชุมชนเป ธิมาของกรุงเทพมหานคร” ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนในเขตดุสิต เขตสัมพันธ ธิวงศ ธิเขตบางกอกน ธิอยและเขตหนองจอก. วิทยานิพนธ์ ธิปริญญามหาบัณฑิตคณะวารสารศาสตร์ ธิและสื่อสารมวลชนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๔.

ทิตย วิทยา หอมทรัพย์ชวามสัมพันธ์ ระหว่าง การรับรู้ ภาวะสุขภาพ ปัจจัยพื้นฐานกับความพร่อง
ในการดูแลตนเองของผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๘.

นนทนา อังสุรังสี . “การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับเบญจศีลของชาว
พุทธในสังคมเมืองและชนบท ที่มีอยู่ในและนอกโครงการแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง :
ศึกษาเฉพาะกรณีหมู่บ้านในอำเภอโกกรพระ จังหวัดนครสวรรค์ ”. วิทยานิพนธ์

อักษรศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๓.

พระมหาปัญญา ชยบุญโญ (ดาบพลหาร). “การสมุติวิจารณ์กับปัญหาจริยธรรมในสังคมไทย

ปัจจุบัน”. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต . บัณฑิตวิทยาลัย : มหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย, ๒๕๔๓.

พระมหาพิชิตชัย ยมพาลไพ. “การศึกษาทัศนะเรื่องศีล ๕ ของชาวพุทธไทยปัจจุบัน ศึกษาเฉพาะ
กรณีการฆ่าสัตว์”. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย :

มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๔๒.

พระมหาสำรวย ญาณส่วโร. “การศึกษาเรื่องผลกระทบจากการล่วงละเมิดศีลข้อที่ ๕ ที่มีต่อสังคมไทย”.

วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย ๒๕๔๒.

พระมหาอิสระ สิงห์เปื้อย. “การวิเคราะห์ปัญหาทึนนาตามพุทธจริยศาสตร์เถรวาทในบริบท

สังคมไทย”. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต . บัณฑิตวิทยาลัย :
มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๔๕.

อธิฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล. “การรักษาศีลห้าของพุทธศาสนิกชนวัยแรงงาน : กรณีศึกษาเขตสวนหลวง

กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต . บัณฑิตวิทยาลัย :
มหาวิทยาลัยบูรพา ๒๕๔๕.

๒. ภาษาอังกฤษ

Anderson Kenneth. E. **Introduction to Communication theory and Practice**. California:
Cammings Publishing Compang, 1972.

Bertley. S. H. **Principle of Perception**. New York: Harper and Row, 1972.

Cronbach. Lee J. **Essentials of psychological testing**. ๔th ed.. New York: Harper & Row, 1971.

Garrison. K. C. and Magoon. R. **Educational Psychology**. Columbus: Charles E. Merrill, 1972.

King, I.M. A Theory for Nursing: A Systems Concepts Process. **New York: A Willey Medical Publishing**, 1981.

King, I.M. A Theory for Nursing: A Systems Concepts Process. **New York: A Willey Medical Publishing**, 1981.

Webster's new Twentieth Century Dictionary. (2nd ed.). **Cleveland New York: The World**, 1975.

กง จตุก. (ไทย) ๒๑/๖๖/๕๔.
 กง อฏฐก. (ไทย) ๒๕/๑๑๕/๑๕๕-๑๕๖.
 ชุ.จุพ. (ไทย) ๓๐/๓๕/๑๓.
 ชุ.ปฎิ. (ไทย) ๓๑/๘๕/๔๒.
 ชุ.ปฎิ. (ไทย) ๓๑/๕๐/๔๓.
 ชุ.ปฎิ. (ไทย) ๓๑/๕๑/๔๔.
 ชุ.เปค. (ไทย) ๒๖/๑๒๑/๒๓๕.
 ชุ.อ. ๑/๒๕. (ไทย) ฉบับมหาจุฬาเทปฎีก. ๒๕๐๐.
 ที.ป. (ไทย) ๑๑/๒๘๖/๒๓๔.
 ที.ป. (ไทย) ๑๔/๒๔๘/๑๕๘.
 ที.ป. ๑๑/๒๘๖/๒๒๖.
 ที.ปา (ไทย) ๑๑/๒๘๖/๒๔๓.
 ที.ปา. (ไทย) ๒๐/๓๑๕/๒๘๐.
 ที.ปาฎิ. (ไทย) ๑๑/๑๑๕/๘๕.
 ที.มหา. (ไทย) ๑๐/๑๕๕/๑๒๓.
 ที.สี. (ไทย) ๕/๑๓๔/๑๕๒.
 ม.ม. (ไทย) ๑๓/๒๓/๒๕.
 ม.มฺ (ไทย) ๑๒/๑๔/๑๖.
 ม.มฺ (ไทย) ๑๒/๑๓/๑๘.
 ม.มฺ. (ไทย) ๑๒/๑๔/๑๖.
 วินย. (ไทย) ๓/๒๖๒/๑๑๓.
 ตี. ส. (ไทย) ๑๕/๖๕/-๓/๑๕.
 ตี. สพา. (ไทย) ๑๘/๔๕๕/๒๘๕.
 ตี.ข. (ไทย) ๑๓/๑๑๖/๖๕.
 ตี.มหา (ไทย) ๑๕/๕๐๑/๑๓๘.
 ตี.สพ. (ไทย) ๑๘/๑๒๘-๕/๘๘.
 ตี.สพ. (ไทย) ๑๘/๒๒๑-๖/๑๖๓-๕.

ศั.สพ. (ไทย) ๑๘/๓๔๔/๒๔๓.
 ศั.สพ. (ไทย) ๑๘/๔๘๓/๓๐๓.
 อง.ตัก. (ไทย) ๒๐/๒๑/๒๘๓.
 อง.ทสก. (ไทย) ๒๔/๑๖๑/๒๖๔.
 อง.นวก. (ไทย) ๒๓/๒๓/๓๓. ฉบับมหาจุฬาลงกรณ. ๒๕๐๐.
 อง.ปญจก. (ไทย) ๒๒/๑๔๕/๑๗๔.
 อง.ปญจก. (ไทย) ๒๒/๑๗๔/๒๒๘-๒๒๙.
 อง.ปญญ. (ไทย) ๒๒/๑๗๘/๒๑๔.
 อง.อฏฐก. (ไทย) ๒๓/๑๓๙/๒๔๕.
 อง.อฏฐก. (ไทย) ๒๓/๑๓๑/๒๒๕.
 อง.เอก. (ไทย) ๒๐/๑๑-๒๐/๓-๔.
 อง.เอก. (ไทย) ๒๐/๕๙/๑๐. ฉบับมหาจุฬาลงกรณ. ๒๕๐๐.
 อง.ตัก. (ไทย) ๒๐/๓๑/๒๘๓.
 อง.ตัก. (ไทย) ๒๐/๑๖/๑๕๔-๑๕๕.

ภาษาอังกฤษ

* กามสุข หมายถึงสุขที่เนื่องด้วยกามคุณ ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส โสณัฐพะ เหล่านี้ มีความสุข ความน่ายิน (โสมนัส) เกิดขึ้น เป็นส่วนดีของกามทั้งหลาย นี้เรียกว่า กามสุข ซึ่งรวมทั้งกาม ๒ อย่าง คือ วัตถุกาม (วัตถุอันน่าใคร่) กับกิเลสกาม (กิเลสอันเป็นเหตุให้ใคร่) ขุมหา. ๒๙/๒/๑. อ้างใน พระเทพเวที (ประยูรค์ ปยุตโต), พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม, หน้า ๕.

- * ซึ่งรวมอยู่ในส่วนพระวินัยและศีลสำหรับภิกษุ ๒๒๗ ข้อ จัดเป็นศีลสำหรับบรรพชิต ศีล ๑๐ หรือสิกขาบท ๑๐ ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติแก่สามเณร มีดังนี้
- * อสังกรรม หมายถึงธรรมของอสังฆบุรุษ มีหลายหมวด เช่น อสังกรรม ๗ มีปราศจากศรัทธา ปราศจากhiri เป็นต้น. ในคำว่า “ทอดกายเพื่อเสพอสังกรรมก็ดี” หมายถึงเมถุนธรรม คือ การร่วมประเวณี อ่างใน พระเทพเวที (ประยูร ปยุตโต), พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์, หน้า ๓๕๑.
- *คำว่า ไม่มีที่สิ้นสุดแห่งศีลมี ๕ อย่าง คือ ๑) ศีลไม่มีที่สิ้นสุดเพราะมีลาภหรือปัจจัยเป็นเหตุ ๒) ศีลไม่มีที่สิ้นสุดเพราะมียศเป็นเหตุ ๓) ศีลไม่มีที่สิ้นสุดเพราะญาติเป็นเหตุ ๔) ศีลไม่มีที่สิ้นสุดเพราะอวยะเป็นเหตุ ๕) ศีลไม่มีที่สิ้นสุดเพราะชีวิตเป็นเหตุ หมายความว่า การรักษาศีลมั่นคงเพราะไม่เห็นแก่ลาภ ยศ ญาติ อวยะ และชีวิต ว่าสำคัญกว่าศีล แม้แต่ความคิดก็ไม่ให้เกิดขึ้น เพราะจะล่วงละเมิดสิกขาบทที่ตนสมาทานไว้ ดูรายละเอียดใน ขุ.ปฎิ. ๓๑/๘๕/๔๑. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง. ๒๕๑๔.
- *อคมนิยฐาน แปลว่า ฐานะมิควรถึง หมายถึง สตรีหรือบุรุษที่มีเจ้าของคุ้มครอง
- *อสังกรรมที่นี้ หมายถึงเมถุนธรรม คือการร่วมประเวณี
- ๑) เว้นจากปลงชีวิตของสัตว์ที่มีชีวิต (ปาณาติปาตา เวรมณี)
- ๒) เว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เขามิได้ให้ (อทินฺนาทานา เวรมณี)
- ๓) เว้นจากการประพฤติดิฉันท์ในกาม (กามสุมิจจารา เวรมณี)
- ๔) เว้นจากการพูดเท็จ (มุสาวาทา เวรมณี)
- ๕) เว้นจากการดื่มของมึนเมา คือสุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท (สุราเมรัยมชฺชปมาทภูฐานา เวรมณี)
- ๖) เว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล (วิกาลโภชนา เวรมณี)
- ๗) เว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง บรรเลงดนตรี ดูกลละเล่นอันเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ (นัจจคีตวาทิตวิ สุกทสุสนา เวรมณี)
- ๘) เว้นจากการตัดทรงดอกไม้ของหอมและเครื่องลูบไล้ ซึ่งใช้เป็นเครื่องประดับตกแต่ง (มาลาคนฺธวิเลปน ธารณมณฺฑนวิภูสนภูฐานา เวรมณี)
- ๙) เว้นจากที่นอนอันสูงใหญ่หรูหราฟุ่มเฟือย (อุจฺจาสนนมหาสนา เวรมณี)
- ๑๐) เว้นจากการรับทองและเงิน (ชาตฺรุปฺรชตปติคฺคหนา เวรมณี)

วิทยานิพนธ์